

Sygn. akt II Ka 379/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Agata Kowalska SSO Karol Troć (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Moniki Zimnoch - Branickiej

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2021 r.

sprawy **R. G. i D. P.**

oskarżonych z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora, oskarżonych i ich obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 17 grudnia 2020 r. sygn. akt II K 1140/19

I. wyrok zmienia w ten sposób, że:

- przyjmuje, iż oskarżeni oprócz telefonu marki S. dokonali na szkodę pokrzywdzonego nadto kradzieży portfela z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy i karty miejskiej oraz pieniędzy w kwocie 700 zł,

- za podstawę skazania przyjmuje art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk a za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk,

- na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od oskarżonych R. G. i D. P. solidarnie na rzecz M. Ż. 700 (siedemset) zł tytułem naprawienia szkody;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa: od D. P. 810 zł, zaś od R. G. 710 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 379/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 17 grudnia 2020r. w sprawie II K 1140/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody przy nieuwzględnione ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>Prokurator wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, przejawiający się w wysunięciu błędnego wniosku, że R. G. i D. P. w dniu 5 lipca 2019r. nie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia portfela i pieniędzy w kwocie 700 zł na szkodę M. Ż., podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności sprawy i zgromadzonego w jej toku materiału dowodowego, prowadzi do wniosku, iż opisana wyżej kradzież faktycznie miała miejsce.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Apelacja prokuratora pozostaje zasadna, co skutkowało skorygowaniem zaskarżonego wyroku zgodnie z jej wnioskami. Jak słusznie w zakresie podniesionego zarzutu prokurator wskazał, wyeliminowanie przez Sąd Rejonowy sprawstwa obu oskarżonych w zakresie zaboru portfela pokrzywdzonego M. Ż. z zawartością dokumentów i pieniędzy było nieuzasadnione. Wprawdzie Sąd I instancji w tym zakresie wskazuje na niekonsekwencję zeznań samego pokrzywdzonego, który rzekomo miał nie wspominać od początku o tym, iż napastnicy zabrali mu także portfel, jednakże stanowisko to jest nietrafne, bowiem w sprawie istnieją wiarygodne dowody ten fakt potwierdzające. I tak w pierwszej kolejności należy wskazać, iż wzmianka o tym fakcie zaistniała już w pierwszym dokumencie niniejszej sprawy, tj. notatce urzędowej (k. 1). W dalszej kolejności wymienić należy protokół z pierwszego przesłuchania pokrzywdzonego z dnia 6 lipca 2019r. W następnym swoim przesłuchaniu pokrzywdzony dalej wskazywał na utratę telefonu i portfela. Stanowisko swoje podtrzymał zarówno w toku kolejnego przesłuchania w dniu 10 lipca 2019r., jak w toku rozprawy głównej w dniu 10 grudnia 2019 r. Sąd Rejonowy poddał zeznania pokrzywdzonego bardzo wnikliwej analizie, wskazując w tym zakresie na pewne niekonsekwencje jego relacji, jednakże kluczowym pozostaje fakt, iż oprócz zaboru telefonu napastnicy zabrali mu też</p>	

jego portfel. Sama okoliczność, że M. Ż. portfel ten miał w zamykanej na guzik kieszeni nie wyklucza tego, iż w trakcie dynamicznego zdarzenia jakie miało miejsce w dniu 5 lipca 2019r. portfel ten mógł mu z tej kieszeni wypaść i zostać zabrany przez oskarżonych. Nadto wskazać należy za stanowiskiem judykatury, iż nie obowiązują żadne reguły dowodowe, które nakazywałyby uznanie wiarygodności bądź niewiarygodności określonego dowodu w jego całokształcie (wyrok SA w Białymstoku z dnia 13 listopada 2019r., II AKa 193/19, LEX nr 2767871). Dopuszczalne jest obdarzenie walorem wiarygodności także fragmentów relacji pochodzących ze źródeł dowodowych, którym w innych częściach tych relacji odmówiono tej wiarygodności (wyrok SN-Izba Karna z 21.02.2018r., V KK 303/17, Legalis nr 1731894). Nic nie stało zatem na przeszkodzie temu, by Sąd Rejonowy mógł część zeznań pokrzywdzonego uznać za wiarygodne i posłużyć się nimi do ustalenia stanu faktycznego sprawy, a część jego zeznań uznać za niewiarygodne. W niniejszym wypadku przyjmując jednak należy za prokuratorem, iż część zeznań pokrzywdzonego oceniona przez Sąd I instancji negatywnie, w rzeczywistości zawierała w sobie treści realne i odpowiadające prawdzie. Nadto podzielić należy tezę prokuratora dotyczącą motywacji napastników, którą mogli kierować się w czasie krytycznego zdarzenia właśnie zabierając pokrzywdzonemu portfel z pieniędzmi, co miało stanowić swoistą rekompensatę czy zadośćuczynienie za czyn, którego dopuścił się M. Ż. wobec wujka R. G.– M. P.. Uprawdopodobnione zostało również to, iż w dniu

zdarzenia pokrzywdzony mógł posiadać przy sobie portfel z pieniędzmi w kwocie zbliżonej do 700 zł, bowiem jak wynika z wiarygodnych zeznań świadka M. W., w dniu 5 lipca 2019r., który był ostatnim dniem pracy pokrzywdzonego, wypłacono M. Ż. ostatnie wynagrodzenie w kwocie około 650 zł. Z zeznań świadka wynikało też, iż praktyką w jej firmie było też to, iż czasami wypłat pracownikom dokonywano w zaokrągleniu, tj. np. w kwocie trochę wyższej od tej wynikającej z dokumentów. Nie jest zatem wykluczonym, iż pokrzywdzony tego dnia posiadał przy sobie deklarowaną przez siebie kwotę 700 zł. Reasumując powyższe przyjąć należy z całą stanowczością, iż poczyniona przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego dotycząca faktu zaboru pokrzywdzonemu przez oskarżonych również portfela nie była prawidłowa w świetle istniejących w sprawie konkretnych i realnych dowodów na to, że doszło także do zaboru portfela. Dlatego koniecznym było skorygowanie zaskarżonego wyroku w tym zakresie poprzez przyjęcie, iż oskarżeni oprócz telefonu marki S. dokonali na szkodę pokrzywdzonego nadto kradzieży portfela z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy i karty miejskiej oraz pieniędzy w kwocie 700 zł.

Wniosek

Prokurator wskazując na powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie opisu czynu o zabór na szkodę M. Ż. portfela z pieniędzmi w kwocie 700 zł (ewentualnie 653,71 zł) oraz

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 kk środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego M. Ż. w wyżej wymienionej kwocie.		
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek prokuratora został uznany za zasadny w świetle trafności wyżej podniesionego zarzutu, co skutkowało skorygowaniem wyroku w zaskarżonym zakresie (pkt. 5.2.)		
Lp.	Zarzut	
2	<p>Oskarżony <u>D. P.</u> zarzucił wyrokowi:</p> <p>a) naruszenie przepisów prawa, tj. art. 280 § 1 kk poprzez niesłuszne uznanie, że doszło do kradzieży rabunkowej na szkodę M. Ż.,</p> <p>b) naruszenie przepisów prawa procesowego przez błędną i dowolną ocenę całokształtu dowodów, tj. zeznań M. Ż. oraz pozostałych świadków, a także wyjaśnień D. P. i drugiego oskarżonego R. G., w wyniku czego został niesłusznie skazany,</p> <p>c) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym przyjęciu, że telefon został zabrany pokrzywdzonemu, gdy tymczasem nawet z jego zeznań wynika, że telefon wypadł mu z kieszeni na ziemię.</p> <p>Oskarżony <u>R. G.</u> zarzucił wyrokowi:</p> <p>a) naruszenie przepisów prawa, tj. art. 280 § 1 kk poprzez niesłuszne uznanie, że doszło do kradzieży rabunkowej na szkodę M. Ż.,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

b) naruszenie przepisów prawa procesowego przez błędną i dowolną ocenę całokształtu dowodów, tj. zeznań M. Ż. oraz pozostałych świadków, a także wyjaśnień R. G. i drugiego oskarżonego D. P., w wyniku czego został niesłusznie skazany,

c) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym przyjęciu, że telefon został zabrany pokrzywdzonemu, gdy tymczasem nawet z jego zeznań wynika, że telefon wypadł mu z kieszeni na ziemię.

Obrońca oskarżonych w odniesieniu do wyroku podniósł zarzut:

I. obraży przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 280 § 1 kk wyrażającą się w przypisaniu R. G. i D. P. sprawstwa kradzieży rabunkowej na szkodę M. Ż., w sytuacji gdy z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego i przedstawionego w części 1.1.1 formularza uzasadnienia wynika, że nie wyczerpali oni swoim zachowaniem znamion tego przestępstwa,

II. obraży przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 283 kk poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy ze względu na całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu, sposobu zachowania się oskarżonych w czasie czynu i po jego dokonaniu, ich motywację, sposobu zachowania się pokrzywdzonego, niewysoką wartość skradzionego mienia, poziom społecznej szkodliwości przestępstwa był niższy niż w typie podstawowym, co winno skłonić Sąd do zakwalifikowania działania oskarżonych, jako tzw. wypadek

	<p>mniejszej wagi z art. 281 kk w zw. z art. 283 kk,</p> <p>III. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na nie wzięciu pod uwagę przy ferowaniu wyroku wszystkich ujawnionych w toku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie okoliczności, oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, w tym okoliczności dla oskarżonych ewidentnie korzystnych, rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, nienależytej analizie i ocenie dowodu ze sprzecznych zeznań M. Ż., zeznań funkcjonariuszy Policji oraz wyjaśnień oskarżonych, co skutkowało niesłusznym uznaniem R. G. i D. P. za winnych występkę z art. 280 § 1 kk.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie właściwych rozważań w zakresie apelacji obu oskarżonych stwierdzić należy, iż w sprawie niniejszej mamy do czynienia poza apelacją prokuratora i obrońcy oskarżonych także z apelacjami dwóch oskarżonych - R. G. i D. P., które de facto są identyczne i podnoszone są w nich tożsame zarzuty dotyczące obrazę przepisów postępowania w zakresie dokonanej przez Sąd I</p>		

instancji oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz wynikającego z tego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Wprawdzie apelacja obrońcy oskarżonych nie stanowi już wiernego powielenia zarzutów stawianych wyrokowi przez oskarżonych, jednakże w swojej treści odnosi się do tych samych faktów i okoliczności sygnalizowanych przez oskarżonych, co pozwala na stwierdzenie, iż zarzuty stawiane przez niego w jego apelacji także można uznać za analogiczne z zarzutami oskarżonych, którzy swoje zarzuty przedstawili w sposób bardziej lapidarny. W tej sytuacji Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał, że do w/w apelacji odniesie się łącznie.

Wracając do meritum stwierdzić należy, iż poczynione w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim ustalenia w zakresie stanu faktycznego są w ocenie Sądu Odwoławczego w większości prawidłowe i nie wykazują cech błędu poza kwestią dotyczącą zaboru portfela (do czego odniesiono się wyżej w części odnoszącej się do zasadnego zarzutu apelacji prokuratora). Nie ma wątpliwości co do tego, że oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanego im czynu. Fakt ten został w sposób bezsporny dowiedziony, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Ze szczegółowej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz przedstawionych w uzasadnieniu wyroku motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy oceniając tenże materiał dowodowy, wynika, iż Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim nie popełnił błędów, jakie zarzucają w swoich

apelacjach zarówno oskarżeni, jak i ich obrońca. W ocenie Sądu Okręgowego, twierdzenia podnoszone w apelacjach nie znajdują potwierdzenia w aktach sprawy, a stanowią tylko polemikę z oceną dowodów poczynioną przez Sąd Rejonowy. W sprawie niniejszej argumenty zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji są bardziej przekonujące od tych zawartych w apelacjach oskarżonych i ich obrońcy. Podniesienia w dalszej kolejności wymaga, iż Sąd Rejonowy dokonując oceny dowodów w niniejszej sprawie w przewadze sprostął wymogom przewidzianym w tym zakresie w przepisach kodeksu postępowania karnego, dlatego rozumowanie Sądu I instancji spotkało się w większości z aprobatą ze strony Sądu Odwoławczego i co za tym idzie w tym zakresie nie wymagało korekty.

W świetle powyższego nie sposób podzielić zarzuty apelujących dotyczące przypisania przez Sąd Rejonowy oskarżonym sprawstwa rozboju z art. 280 § 1 kk. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż działanie R. G. i D. P. wypełniało znamiona rozboju. Sąd Rejonowy słusznie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych, zaprzeczającym popełnieniu zarzucanego im czynu w sposób opisany w zarzucie. Sąd Rejonowy trafnie zaś za wiarygodną przyjął wersję zdarzenia przedstawioną przez pokrzywdzonego (choć też nie w całości jego relacji, o czym będzie w dalszej części uzasadnienia). W tym zakresie z relacji M. Ż. wynikało jednoznacznie, iż wymiana zdań, jaką wskazywali w swoich wyjaśnieniach oskarżeni, szybko przerodziła się w napaść na jego osobę. Pokrzywdzony bowiem

został zniemacka uderzony w głowę przez jednego z oskarżonych, po czym upadł, a gdy próbował się podnieść, był przez nich kopany. Podczas upadku wypadł mu telefon, a w dalszej części zdarzenia także portfel, które to rzeczy zabrali ze sobą oskarżeni i odjechali samochodem. Oskarżeni nie negowali, iż krytycznego dnia widzieli się z pokrzywdzonym, jednakże według nich tylko z nim rozmawiali. Nie sposób jednak nie pamiętać, że owa rozmowa skończyła się stwierdzonymi u pokrzywdzonego obrażeniami ciała (bo tezy, że miał je już wcześniej, pozostają w pełni gołosłowne), zaś oskarżeni wkrótce (po deklaracji wezwania policji) zwrócili pokrzywdzonemu jego mienie. Za nielogiczne należy uznać twierdzenia, że pokrzywdzony domagał się zwrotu tego mienia, mimo iż oskarżeni go nie zabrali i sam go nie znalazł w miejscu zdarzenia, a im się to po czasie udało. Sam pokrzywdzony, jak podnosi słusznie w swojej apelacji zarówno obrońca oskarżonych, jak wcześniej w swojej apelacji prokurator, relacjonował zdarzenie z pewnymi nieścisłościami, jednakże słusznie ostatecznie to ferowaną przez niego wersję zdarzenia Sąd przyjął za właściwą. Podniesienia w tym miejscu wymaga, iż dla bytu przestępstwa z art. 280 kk niezbędne jest wykazanie ścisłego związku pomiędzy zamachem na człowieka zamachem na mienie. W przypadku stosowania przemocy, ta przemoc być tylko środkiem do realizacji głównego celu, jakim jest zabór mienia (wyrok SA w Białymstoku z 14.02.2018r., II AKa 232/17, LEX nr 2463390). W niniejszym wypadku oskarżeni widząc wracającego do domu drogą pokrzywdzonego postanowili

wykorzystać sytuację do tego by w swoisty sposób „ukarać” pokrzywdzonego za czyn, którego dopuścił się wobec M. P., na co bezpośrednio wskazywały wyjaśnienia oskarżonego R. G. i dokonali na niego napaści. Z całą pewnością też wskazać należy, iż zamach ten z góry był nakierowany na osiągnięcie korzyści majątkowej, stąd doszło ze strony oskarżonych do zaboru rzeczy należących do M. Ż., tj. telefonu i portfela z zawartością. Faktem pozostaje, iż zeznania świadków, jak i wyjaśnienia oskarżonych, nie pozostają jednolite i zawierają w sobie nieścisłości i rozbieżności, ale jak już podnoszone był wcześniej, Sąd nie jest zobowiązany do przyjęcia jako wiarygodne całości składanych przez nich zeznań czy wyjaśnień. W tym zakresie Sąd może walorem wiarygodności obdarzyć zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego) w części, jak miało miejsce w niniejszym wypadku, kiedy Sąd I instancji za prawdziwe uznał pewną część zeznań pokrzywdzonego, jak i niewielką część wyjaśnień oskarżonych, odmawiając wiarygodności pozostałej części ich relacjom ze zdarzenia. Na koniec w tym zakresie dodać tylko należy, iż sam fakt, że utracone przez pokrzywdzonego rzeczy zostały mu później przez oskarżonych podrzucone na podwórko (jednak portfel bez gotówki) nie świadczy o tym, że nie mieli oni na celu osiągnięcia korzyści majątkowej z przedmiotowego zdarzenia. Zachowanie takie wynikać mogło z faktu, iż pokrzywdzony wracając do domu po zdarzeniu wstąpił do domu R. G., gdzie zastał jego rodziców, żądając od ich syna zwrotu utraconych przedmiotów, pod groźbą zgłoszenia

całej sprawy organom ścigania. Oskarżeni bojąc się konsekwencji zdarzenia postanowili zwrócić pokrzywdzonemu jego rzeczy i podrzucili mu je na podwórko, co nie wyklucza jednak rozbójniczego charakteru ich napaści na M. Ż..

W żadnym razie nie można też mówić w tym wypadku o zachowaniu obu oskarżonych w kontekście wypadku mniejszej wagi z art. 283 kk, co sugeruje obrońca oskarżonych w swojej apelacji. Za wypadek mniejszej wagi uznaje się te odmiany czynów typu podstawowego, w których stopień społecznej szkodliwości oraz wina sprawcy są znacznie niższe niż w przypadku typu podstawowego, a nie są jeszcze subminimalne, jak w razie znikomości tych znamion, zupełnie odejmującej czynowi charakter przestępczy. Wypadek mniejszej wagi jest stanem pośrednim między brakiem treści materialnej przestępstwa a stanem uznawanym za przestępstwo typu podstawowego (wyrok SA w Krakowie z 5.06.2002 r., II AKa 128/02, KZS 2002/6, poz. 16). O przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe (tj. rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego) i podmiotowe znamiona czynu (tj. stopień zawinienia (niezwykle ważne są z jednej strony odcienie umyślności – premedytacja, dokładność w przygotowywaniu przestępstwa, upór w dążeniu do osiągnięcia przestępnego celu, a z drugiej strony – przypadkowość, wpływ

innej osoby, obawa przed skutkami odmowy działania itp.) oraz motyw i cel działania sprawcy (wyrok SA we Wrocławiu z 29.09.2010 r., II AKa 270/10, LEX nr 621279; wyrok SA w Gdańsku z 11.12.2002 r., II AKa 428/02, LEX nr 145399; wyrok SN z 4.04.1997 r., V KKN 6/97, Prok. i Pr.-wkł. 1997/10, poz. 7). Patrząc zaś przez pryzmat wymienionych wyżej znamion przedmiotowych i podmiotowych czynu zarzucanego oskarżonym stwierdzić należy, iż w niniejszym wypadku taki przypadek nie zachodzi. Obaj oskarżeni działali w zamiarze bezpośrednim, nakierowanym na osiągnięcie korzyści majątkowej, mającej być może swoje umotywowanie w swoistym odwecie na pokrzywdzonym za czyn na M. P.. Sprzeciwia się też temu stanowisku sam charakter działania sprawców w postaci niesprokowanego przez pokrzywdzonego niespodziewanego ataku na jego osobę poprzez uderzenie go w głowę, a potem kopanie po ciele, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy w okolicy ucha lewego z krwawieniem do przewodu słuchowego zewnętrznego oraz stłuczenia lewego przedramienia. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonych także wysokość utraconego mienia nie była (zwłaszcza dla pokrzywdzonego) taka niska, tym bardziej, że nie odzyskał on pieniędzy z portfela.

Wniosek

D. P. i R. G. wnieśli w swoich apelacjach o ich uniewinnienie lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Obrońca oskarżonych wniósł zaś o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanego im czynu ewentualnie o przyjęcie, że dopuścili się kradzieży rabunkowej stanowiącej wypadek mniejszej wagi i orzeczenie wobec nich kar grzywny przy wykorzystaniu art. 37a kk w rozmiarze 100 stawek dziennych w wysokości 30 zł jedna stawka ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zaskarżony wyrok zmieniony w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - przyjęto, iż oskarżeni oprócz telefonu marki S. dokonali na szkodę pokrzywdzonego nadto kradzieży portfela z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy i karty miejskiej oraz pieniędzy w kwocie 700 zł, - za podstawę skazania przyjęto art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a za podstawę wymiaru kary przyjęto art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, - na podstawie art. 46 § 1 kk zasądzono od oskarżonych R. G. i D. P. solidarnie na rzecz M. Ż. 700 zł tytułem naprawienia szkody. 	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Modyfikacja zaskarżonego wyroku w w/w zakresie wynikała bezpośrednio z zasadności zarzutu apelacji prokuratora (o czym szerzej w pkt. 3.1). Nadto wobec modyfikacji wyroku, poczynionych również w zakresie kwalifikacji czynu przypisanego obu oskarżonym, zasadnym było orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 636 § 2 kpk zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa od D. P. 810 zł, zaś od R. G. 710 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

7. **PODPIS**